64 A 3/2014 -101

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci navrhovatelů: **a) M. M., b) L. M.,** oba zastoupeni JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Rybníček 4, Brno proti odpůrci: **obec Sokolnice**, se sídlem Komenského 435, Sokolnice, zastoupené Mgr. Bc. Peterem Mrázikem, advokátem se sídlem Mendlovo náměstí 470/2, Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu obce Sokolnice, vydaného usnesením zastupitelstva ze dne 10. 4. 2014, s účinností dne 1. 5. 2014, v části týkající se pozemků parcel č. 603, 604 a 611/1 v katastrálním území Sokolnice,

t a k t o :

I. Opatření obecné povahy - územní plán obce Sokolnice vydaný zastupitelstvem dne 10. 4. 2014 a účinný dne 1. 5. 2014 **s e z r u š u j e** v části týkající se pozemku p. č. 604 v k. ú. Sokolnice dnem právní moci tohoto rozsudku.

II. Ve zbytku se návrh **z a m í t á .**

III. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli ad a) náhradu nákladů řízení ve výši 3 909,20 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ilony Chladové, advokátky se sídlem Rybníček 4, Brno.

IV. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovatelce ad b) náhradu nákladů řízení ve výši 3 909,20 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Ilony Chladové, advokátky se sídlem Rybníček 4, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Obsah návrhu na zrušení části opatření obecné povahy

Zdejšímu soudu byl dne 25. 6. 2014 doručen návrh na zrušení části opatření obecné povahy (dále jen „OOP“) - územního plánu obce Sokolnice vydaného dne 10. 4. 2014 (účinnost dnem 1. 5. 2014), v části týkající se pozemků parcel č. 603, 604 a 611/1 v katastrálním území Sokolnice.

Navrhovatelé uvedli, že pozemky p. č. 603, 604 a 611/1 jsou dle územního plánu zařazeny v ploše přestavby označené P7 - návrhová plocha, způsob využití R - plochy rekreace, RS - otevřená sportoviště, plochy rekreace se zázemím. Hlavním využitím jsou otevřená sportoviště se zázemím (šatny, klubovny, občerstvení). Podmínečné využití jsou stavby technické infrastruktury, účelové a pěší komunikace, sídelní zeleň. Navrhovatelé mají v SJM pozemky p. č. 603 - ostatní plocha o výměře 268 m² a p. č. 604 - orná půda o výměře 2140 m² zapsané na LV č. 1891. Předmětné pozemky nabyli kupní smlouvou ze dne 2. 4. 2007 s účinky práva vkladu ke dni 3. 7. 2007. Navrhovatel ad a) je pak výlučným vlastníkem pozemku p. č. 611/1- ostatní plocha o výměře 187 m² zapsaného na LV č. 1473. Pozemek nabyl kupní smlouvou ze dne 28. 6. 2007. Navrhovatelé brojí proti zařazení jejich pozemků do plochy přestavbové - návrhové s využitím plochy rekreace, otevřená sportoviště, plochy rekreace se zázemím a dožadují se jejich zařazení do plochy určené pro bydlení v rodinných domech, tj. do zastavitelných ploch, nikoliv do ploch přestavby.

Navrhovatelé zdůraznili, že dle územního plánu obce Sokolnice platného do 1. 5. 2014 byly předmětné pozemky zařazeny ve stabilizované ploše Br 21/1 s - určené pro individuální bydlení v rodinných domech obklopených soukromou zelení a zahrádkami. Zkrácení na právech pak spočívá v nemožnosti využít pozemek k původnímu účelu - výstavbě objektu pro bydlení. Pro tento účel byly zejména pozemky p. č. 603 a 604 zakoupeny a územní plán platný od 1. 5. 2014 takové využití umožňoval. Dle navrhovatelů je OOP nezákonné, neboť porušuje ust. § 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) ve spojení s Přílohou č. 6 písm. b) bod. 1 vyhl. č. 500/2006 Sb. Změna zařazení zastavitelné plochy v zastavěném území na plochu přestavbovou je v rozporu se samotným územním plánem. V bodu A.3.2. územního plánu - Návrh urbanistické koncepce pořizovatel uvádí: „…rozvoj bydlení je předpokládán v prolukách ve stávající zástavbě, rozsáhlé plochy bydlení jsou navrženy v zastavěném území obce jako přestavbové, a to v ploše bývalého vojenského prostoru v severovýchodní části obce a v části bývalého areálu cukrovaru v centru obce…“ Pozemky navrhovatelů se nenachází ani v bývalém vojenském prostoru a ani v části bývalého areálu cukrovaru. Jsou v centru obce bez jakékoliv vazby, spojení s bývalým vojenským prostorem, či areálem bývalého cukrovaru. Změna plochy je

v rozporu s urbanistickou koncepcí, neboť pozemky jsou umístěny v zastavitelných plochách jako součást ploch pro obytnou zástavbu. To plně odpovídalo funkčnímu využití ve stabilizovaných plochách pro bydlení dle územního plánu platného do 31. 4. 2014. Ani z hlediska zásad tvorby územního plánu není ničím opodstatněná změna funkčního využití, nejedná se o přestavbové území, pozemky nejsou zastavěny.

Změnu územního plánu navrhovatelé považují za diskriminační, neboť stavební úřad jim územně plánovací informací (dále jen „UPI“) ze dne 24. 7. 2012 sdělil, že záměr „novostavba rodinného domu a přípojky sítí“ na předmětných pozemcích je v souladu s územním plánem obce Sokolnice a umístění označené stavby je přípustné. Odpůrce přitom věděl o záměru navrhovatelů vybudovat na pozemcích v souladu s územním plánem objekty pro bydlení. Vzhledem k prostorovému a funkčnímu využití pozemků jako ploch pro otevřené sportoviště, plochu rekreace se zázemím, jsou zde nově přípustné toliko stavby pro rekreaci a sport, což umožňuje rozšíření stávajícího hřiště. Pozemky, na kterých je umístěno hřiště, hraničí s pozemky navrhovatelů, přičemž další na hřiště navazující plocha je zastavěná nebo určena k zastavění objekty k bydlení. Navrhovatelé zdůraznili, že pozemky p. č. 605, 608 jsou zařazeny v plochách Bd - bydlení v bytových domech, pozemek p. č. 600 pak v ploše Br - bydlení v rodinných domech. Jedná se přitom o pozemky přiléhající k pozemkům navrhovatele. Na pozemek p. č. 600 je přitom přístup i do pozemku p. č. 611/1, který je veden jako ostatní plocha - ostatní komunikace. Dále na tuto část navazuje lokalita označená P-3, která je plochou návrhovou (bývalý cukrovar) s funkčním využitím Br - bydlení v rodinných domech, Zv - plochy veřejné zeleně a Ds - silniční. V bezprostřední blízkosti pozemků navrhovatelů jsou tedy pozemky vymezeny jako lokality pro bydlení. Z hlediska uspořádání území a jeho koncepce pak není přijatelné, vysvětlitelné a odůvodnitelné, pokud pozemky navrhovatelů byly zařazeny do plochy zcela odlišného funkčního vymezení pro plochy sportovišť, a to přestože bezprostředně navazují na území určené k výstavbě pro bydlení, kde se předpokládá menší zatížení hlukem a dalšími jevy, které mohou negativně ovlivnit budoucí bydlení v rodinných nebo bytových domech.

Navrhovatelé dále namítali, že stavby přípustné v rámci schváleného funkčního využití pro sport a rekreaci nelze považovat za stavby veřejně prospěšné, pro které lze omezit vlastnické právo. Předmětné pozemky se z pohledu jejich využití vlastníkem staly bezcenné a rovněž jejich hodnota poklesla. Po celou dobu řízení o vydání OOP navrhovatelé upozorňovali pořizovatele, že pozemky zakoupili pro výstavbu objektu k bydlení a hodlají na nich po vydání příslušného veřejnoprávního povolení realizovat takovou stavbu. Na základě výše zmíněné UPI podali ke stavebnímu úřadu ohlášení stavby dne 29. 10. 2012. Stavební úřad nekonal, a proto nastoupila zákonná domněnka udělení souhlasu k ohlášené stavbě. Obec Sokolnice následně brojila proti konkludentnímu souhlasu s provedením stavby a podala návrh na přezkum. Jejímu návrhu bylo vyhověno. Dále popsali svůj procesní postup v rámci řízení o vydání územního plánu s tím, že k pozemkům p. č. 603 a 604 uplatnil námitky, ve kterých nesouhlasili s jejich zařazením do plochy rekreace s označením Rs - otevřená sportoviště, plochy rekreace se zázemím. Ze změny funkčního využití pozemků p. č. 603 a 604 je zjevný záměr odpůrce vyhovět zájmu Tělocvičné jednoty Sokol Sokolnice a plochy pro sport a rekreaci rozšířit bez ohledu na dotčení navrhovatelů v jejich vlastnickém právu. Odpůrce upřednostňuje zájmy jedné skupiny nad zájmy vlastníků.

Závěrem navrhovatelé shrnuli, že vymezení lokality P s vymezením funkčního využití pro sport a rekreaci je v rozporu s postupy pro zpracování územního plánu dle stavebního zákona, v rozporu s urbanistickou koncepcí, s historickou stavební strukturou, se zachováním stabilizovaných zastavitelných ploch, neboť předmětné pozemky byly dle předcházejícího platného územního plánu určeny k zástavbě rodinného bydlení a nacházely se v zastavěném území obce. Z těchto důvodů se nejedná o lokalitu splňující předpoklady ke změně funkčního využití.

II.
Vyjádření odpůrce

Dle odpůrce pozemek p. č. 611/1 není OOP dotčen, neboť i před jeho vydáním šlo o pozemní komunikaci a OOP na tom nic nemění. Toliko část pozemku p. č. 604 cca ½ byla zařazena do plochy B, tj. plochy určené k bydlení. Zbytek pozemků p. č. 604 a 603 nebyl určen jako plocha pro bydlení a ani před vydáním OOP zde nebylo možno realizovat stavby pro bydlení. Odkaz na porušení ust. § 43 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s Přílohou č. 6 je nepřiléhavý. V rámci procesu územního plánování odpůrce nedbal toliko dílčích soukromoprávních zájmů, ale vyvažoval i řadu dalších zájmů, které se mohou prolínat nebo si odporují. Mezi stranami je nesporné, že předmětné pozemky p. č. 603 a 604 prostorově navazují na pozemek p. č. 619/1, který je využíván jako sportoviště. V posuzované věci tedy stál na jedné straně zájem žalobců, aby část pozemků byla i nadále určena jako plocha pro bydlení a na druhé straně existuje veřejný zájem na rozvoji sportu v obci Sokolnice na celých těchto pozemcích. Odpůrce vypořádal námitky navrhovatelů následovně: *„Úvahy prezentované v námitce, jakkoliv jsou obecné, nemohou svou hypotetičností změnit úvahu, že rozšíření konzistentní plochy pro sport a rekreaci představuje veřejný zájem na rozvoji sportovní činnosti v obci. Právě prostorová a funkční blízkost návrhové a stávající plochy jednoznačně svědčí efektivnosti a účelnosti této plochy pro rekreaci a sport.“* Dotčená plocha přitom představuje cca ½ plochy P7, přičemž zvolené řešení preferovalo užití celé části označení jako P7. Současné řešení je kompletní a plocha navazuje na současné sportoviště. Je nutné vycházet i z toho, že část dotčených pozemků byla označena jako plocha pro bydlení cca od roku 2002, avšak po dobu 10 let nedošlo k žádné výstavbě. Nezměnilo-li by se území, pak by rozvoj sportu v obci byl značně omezen. Umístění plochy pro sport na jiném místě by z hlediska velikosti obce a finanční náročnosti takového řešení představovalo takřka neřešitelný problém, a to jak prostorově, tak i ekonomicky. Lze si proto stěží představit, že by obec založila zcela novou plochu pro sport a efektivním se jevilo celou tuto plochu rozšířit o nevyužité pozemky, které na ni navazují. Ohledně právního nároku na ochranu vlastnického práva odpůrce odkázal a citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 4/2011-42, č. j. 8 Ao 2/2008 a rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2961/10. K problematice vyvažování zájmu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ao 2/2007 a rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2037/10. Dle odpůrce byla zachována proporcionalita a skutečnost, že nebyl preferován soukromý zájem navrhovatelů, nezakládá vadnost přijatého řešení. Odpůrce se rovněž zabýval námitkami žalobců a není tudíž pravdou, že by je přehlížel. Odpůrce dále doplnil, že se zabývá situací odpůrců i po vydání ÚP. Navrhovatelé jej oslovili se žádostí o směnu pozemků, o čemž odpůrce začal jednat. Zastupitelstvo na svém veřejném zasedání dne 17. 6. 2014 poměrně pregnantně načrtnulo řešení uspořádání budoucích vztahů.

III.
Podmínky řízení a přípustnost

Zdejší soud se před meritorním rozhodnutím věci nejprve zabýval splněním podmínek řízení o návrhu na zrušení OOP nebo jeho části, kterými jsou existence opatření obecné povahy, aktivní legitimace navrhovatelů a formulace závěrečného návrhu (shodně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008 - 43). Z § 101 a odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že návrh na zrušení OOP je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen OOP vydaným správním orgánem.

Územní plán se vydává dle ustanovení stavebního zákona formou OOP. Návrhem je napadená část OOP - územní plán obce Sokolnice vydané dne 10. 4. 2014, a to v části týkající se pozemku p. č. 603, 604 a 611/1 v katastrálním území Sokolnice. Záměr pořízení územního plánu obce Sokolnice byl schválen oprávněným orgánem obce - zastupitelstvem dne 27. 8. 2008. Projednání zadání proběhlo od 9. 4. 2009 do 11. 5. 2009. Dne 15. 12. 2009 zastupitelstvo schválilo zadání. Návrh zadání územního plánu byl vystaven k veřejnému nahlédnutí ve dnech 7. 9. 2011 - 7. 10. 2011. Dne 12. 12. 2011 byl návrh územního plánu předložen zastupitelstvu. Zastupitelstvo nesouhlasilo s výsledky projednání a vrátilo předložený návrh pořizovateli se svými pokyny k přepracování a novému projednání. Pokyny ke zpracování územního plánu obce schválilo zastupitelstvo dne 13. 6. 2012. Pokyny obsahovaly požadavky vyplývající se zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje (dále jen „ZÚR JMK“). ZÚR JMK však byly zrušeny dne 21. 6. 2012 rozsudkem Nejvyššího správního soudu. V návaznosti na to byl návrh zadání upraven zastupitelstvem dne 13. 3. 2013. Návrh územního plánu byl vystaven k veřejnému nahlédnutí ve dnech 8. 10. 2013 - 18. 11. 2013. Zastupitelstvo schválilo OOP dne 10. 4. 2014. OOP bylo oznámeno veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desce odpůrce a rovněž úřední desce pořizovatele územního plánu Městského úřadu Šlapanice, resp. města Šlapanice. Na úředních deskách bylo vyvěšeno dne 16. 4. 2014, sejmuto dne 5. 5. 2014. Současně je na OOP vyznačeno v souladu s ust. § 173 odst.1, věta třetí, správního řádu, že nabylo účinnosti dne 1. 5. 2014, tedy15. dnem po vyvěšení veřejné vyhlášky. Podmínka existence OOP je tudíž splněna.

Dále se zdejší soud zabýval tím, zda jsou navrhovatelé v řízení o návrhu na zrušení OOP aktivně legitimováni. Obecně platí, že tato podmínka je splněna, pokud navrhovatel tvrdí, že OOP jsou dotčena jemu náležející hmotná subjektivní práva. Nestačí tedy námitka nezákonnosti OOP či procedury vedoucí k jeho vydání, která by nebyla spojena s konkrétním dotčením hmotněprávní sféry navrhovatele (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS). Mezi účastníky není sporné, že navrhovatelé mají v SJM pozemky p. č. 603 a 604. Navrhovatel ad a) je pak vlastníkem pozemku 611/1. Navrhovatelé současně tvrdí, že v důsledku vydání části OOP došlo ve vztahu k těmto nemovitostem k zásahu do jejich vlastnického práva. Podmínka aktivní legitimace je tudíž splněna.

K pasívní legitimaci odpůrce soud konstatuje, že řízení o zrušení OOP osobu odpůrce kogentně určuje zákon. Podle § 101 a odst. 4 s.ř.s. platí, že v řízení o zrušení OOP nebo jeho části je odpůrcem ten, kdo vydal OOP, jehož zrušení nebo zrušení jeho části je navrhováno. Odpůrcem v řízení podle § 101a a násl. s.ř.s. je obec, jejíž zastupitelstvo změnu územního plánu vydalo, tedy obec Sokolnice.

Závěrečný návrh na zrušení OOP obce Sokolnice je srozumitelný a vnitřně nerozporný. Soud tak může konstatovat splnění procesních podmínek řízení a přistoupit k meritornímu posouzení návrhu.

IV. Posouzení důvodnosti návrhu

IV.a) Důvodnost návrhu u pozemku parc. č. 604

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat splnění všech procesních podmínek řízení a soud mohl přistoupil k soudnímu přezkumu souladu OOP se zákonem, pro který vymezil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publikovaném pod č. 740/2006 Sb. NSS, tzv. algoritmus (test) soudního přezkumu.

Jde o jednotlivé na sebe navazující kroky, které představují logickou sekvenci řešení relevantních otázek, jimiž se soud zabývá při zkoumání důvodnosti návrhu. V prvém kroku soud zkoumá, zda napadené OOP bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. V druhém kroku se soud zabývá, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). V dalších krocích pak soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného OOP a otázky obsahového souladu napadeného OOP se zákonem (hmotněprávními předpisy), a zkoumá i soulad OOP se zásadou proporcionality.

Ve světle výše uvedeného tedy přistoupil krajský soud k přezkoumání napadeného OOP – územního plánu obce Sokolnice, přičemž je zřejmé, že první dva kroky algoritmu činí vzhledem k jejich obsahu z úřední povinnosti (shodně srov. již výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116).

V prvé řadě je tedy třeba konstatovat, že pravomoc zastupitelstva obce Sokolnice vydat (v samostatné působnosti) územní plán, je dána zákonem [§ 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona] a není sporná.

Další krok v algoritmu přezkumu pak spočívá v posouzení otázky, zda daný orgán při vydávání napadeného OOP (tedy při realizaci své pravomoci) nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Rozlišovat je přitom třeba zejména působnost věcnou (okruh věcných oblastí, v rámci kterých vykonává svoji pravomoc), působnost osobní (okruh osob, vůči kterým působí), působnost prostorovou (na jakém území vykonává svoji pravomoc) a za určitých okolností též působnost časovou (ta přichází do úvahy pouze v situaci, kdy má daný orgán stanovené období, ve kterém může svoji pravomoc vykonávat). K tomu postačuje ze strany zdejšího soudu konstatovat, že ani v této otázce nebylo zjištěno žádného pochybení; ostatně nikdo ji ani nezpochybnil.

Soud proto mohl přistoupit ke krokům dalším, v nichž je však v současné době (ode dne 1. 1. 2012, kdy došlo k nabytí účinnosti novely s.ř.s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb.) limitován tím, že podle § 101d odst. 1 s.ř.s. je při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu na zrušení OOP nebo jeho části. Každý návrh tak musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel OOP nebo jeho část za nezákonné. Vedle toho se však jako podstatné jeví také zavedení

koncentrace řízení, kdy po podání návrhu s výše uvedenými návrhovými body již „*nelze v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body*“ (§ 101b odst. 2 s.ř.s.).

Soud tedy mohl přistoupit k tzv. testu proporcionality, jenž váží přiměřenost územní regulace vůči právům dotčeným subjektům. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42 je mj. uvedeno: „ *30)…Zde je nutno předeslat, že každý zásah do výkonu vlastnických práv, k němuž dochází v průběhu procesů územního plánování podle stavebního zákona, by měl být zásadně činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě k zamýšlenému cíli, a to nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Územní plánování je složitý proces, o němž rozhoduje obec ve své samostatné působnosti. Při jeho pořizování musí dodržet příslušná ustanovení zejména stavebního zákona, ale i celé řady dalších zvláštních zákonů. Územní plán určuje základní koncepci rozvoje území obce, ochranu hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny, veřejné infrastruktury, vymezuje zastavěné území, plochy, koridory a tak dále. Jednotlivé fáze schvalování jsou detailně upraveny a jsou na ně kladeny přísné zákonné požadavky, aby se pohyboval v určitých urbanistických, ekologických či ekonomických mantinelech.*

31) Výsledek, nový územní plán, vyjadřuje rovnováhu, kompromis mezi zájmy obce, stanovisky dotčených orgánů, vlastníků pozemků a staveb i sousedních obcí. Cílem je dosáhnout obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů při harmonickém využití území. Takový kompromis může nabýt celé řady podob a konkrétní volba využití určitého území reflektuje i aktuální politickou vůli v orgánech obce. Ke stávajícímu způsobu využití dotčených pozemků musí orgány samospráv z povahy věci přihlížet v souladu se zásadou legitimního očekávání, vzhledem k územnímu a společenskému vývoji však nelze očekávat absolutní neměnnost poměrů.

32) Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba k soudnímu přezkumu přistupovat s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí a posuzovat ji v kontextu práva obce na samosprávu, což inherentně obsahuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ v zákonem vymezených mantinelech. Územní plánování však na druhé straně představuje natolik závažný zásah do vlastnických a jiných majetkových práv, že se Nejvyšší správní soud nemůže zříct svého úkolu a je povinen bdít nad zjevnými excesy a extrémní zásahy do ústavních práv jednotlivce. Naplňuje tak svou přirozenou roli ochránce práv v celém komplikovaném procesu a dbá na to, aby případný zásah byl v souladu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahu.“

Navrhovatelé brojí proti změně funkčního využití jejich pozemku p. č. 603, 604 ze stabilizované plochy Br 21/1 určené pro individuální bydlení v rodinných domech, obklopených soukromou zelení a zahrádkami, na plochu Rs, otevřená sportoviště, plochy rekreace se zázemím. Spatřují v tom diskriminační zásah do svých vlastnických práv, neboť již na těchto pozemcích nebude možno postavit plánovaný rodinný dům. Takovou možnost vylučuje uspořádání dle nového územního plánu. Doložili i ÚPI dne 24. 7. 2012, sp. zn. 985/12/SÚ/PN, podle které navrhovateli zamýšlená stavba rodinného domu se nachází ve stabilizované ploše Br 21/1s, určené pro individuální bydlení v RD. Rovněž i z usnesení

stavebního úřadu obce Sokolnice ze dne 3. 9. 2013, sp. zn. 537/13/SÚ/EH, jímž byl pro rozpor s právními předpisy zrušen souhlas k provedené ohlášení stavby doručené stavebnímu úřadu dne 29. 10. 2012, pod sp. zn. 1732/12/SÚ/PN, je zřejmé, že návrh stavby rodinného domu je umístěn v zastavitelné ploše. Není však v souladu s obecnými požadavky na výstavbu.

Soud k věci uvádí, že důvody návrhu směřovaly proti nemožnosti využití pozemků k výstavbě objektů pro bydlení. Dle územního plánu platného a účinného před napadeným územním plánem do plochy určené pro individuální bydlení v rodinných domech (plocha Br 21/1) byla zařazena toliko část pozemku p. č. 604. Soud je vázán i důvody návrhu (§ 101 d odst. 1 s.ř.s.), a proto mohl jen u tohoto pozemku posuzovat namítané zkrácení na vlastnickém právu spočívající ve vyloučení možnosti postavit zde objekt pro bydlení (rodinný dům). Pozemek p. č. 603 byl předcházejícím územním plánem zařazen do funkční plochy výroba, podnikání a pozemek č. 611/1 a byl vymezen jako místní komunikace.

Územní plánování včetně konkrétní změny funkčního využití pozemku lze chápat jako zásah do majetkových práv, zde práva vlastnického. V rozsudku Nejvyššího správního soudu je i mj. uvedeno: *„34)… Vlastnické právo je totiž třeba v souladu s judikaturou Ústavního soudu a především Evropského soudu pro lidská práva chápat v širokém smyslu a v soulad s římskoprávní tradicí. Obsahem vlastnického práva je tedy věc nejen držet (ius possidendi), ale i právo s věcí nakládat (ius disponenti) a požívat její plody a užitky (ius utendi et fruendi). Navrhovatelka plánovala podle vlastního vyjádření v budoucnu na příslušné části pozemku postavit rodinný dům. Není tedy pochyb, že stanovenou regulací musí snést zcela konkrétní zásah do svého vlastnického práva. Je zároveň ale třeba připomenout a respektovat závěr, ke kterému došel Nejvyšší správní soud ve věci územního plánu města Klecany (rozsudek ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 - 17), podle kterého „navrhovatelka nemá právní nárok na stanovení takových podmínek rozvoje plochy zahrnující pozemky v jejím vlastnictví, které by plně vyhovovaly jejím soukromoprávním zájmům“.*

[35] Evropský soud pro lidská práva se již mnohokrát v obdobných kauzách vyjádřil, že územní plánování je způsobilé zasáhnout do vlastnického práva. Změna funkčního využití pozemku, které se navrhovatelka aktivně bránila, nepochybně takovým zásahem je, protože pozemek v zastavěné části obce je nově rozdělen do dvou funkčních zón, z nichž jedna se stává sídelní zelení. Ostatně podobný případ změny funkčního využití pozemku novým územním plánem se objevil již v rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva z roku 1994 Berger a Huttaler proti Rakousku (rozhodnutí Evropského soudu lidská práva ze dne 7. 4. 1994, č. stížnosti 21022/92, resp. 21023/92, dostupné v databázi HUDOC), kdy předchůdce Evropského soudu výslovně řekl, že změna funkčního využití pozemku je zásahem do vlastnických práv ve smyslu Článku 1 Protokolu 1 Evropské úmluvy o ochraně vlastnického práva a je třeba se vypořádat s otázkou, zda je zásah proporcionální. Existuje totiž celá řada typů zásahů do vlastnického práva, jejichž škála sahá od zákonného odnětí majetku přes různé typy omezení až k oblasti kontroly funkčního využití majetku (tzv. control of use of the property), o které se v tomto případě jedná. Setrvale tak judikuje i český Ústavní a Nejvyšší správní soud.

[36] Nejvyšší správní soud si je vědom fundamentálního významu soukromého vlastnictví pro vývoj euroamerické civilizace, jakož i zcela zásadního postavení vlastnického práva v katalogu lidských práv (vedle práva na život, práva na osobní svobodu, práva na lidskou důstojnost a svobody projevu). Již klasik teorie společenské smlouvy, anglický liberál John Locke, ve svém stěžejním díle Druhé pojednání o vládě vyvodil, že jedním ze zásadních důvodů konstituování společnosti je ochrana soukromého vlastnictví, potřeba rozumného zákona, spravedlivého soudce a v neposlední řadě moci, která by takový rozsudek vynutila. Zásahy do majetkových práv lze proto připouštět jen výjimečně a na podmínky takových zásahů musí být kladeny přísné požadavky. Zároveň ale není možné chápat vlastnické právo jako zcela nedotknutelné.

[37] Tak hovoří i článek 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Evropské úmluvě, jež je založen na širokém chápání vlastnického práva, přesto vymezuje hranice případného zásahu do vlastnického práva. Citovaný článek zní: „Ochrana majetku 1. Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva. 2. Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“ Evropský soud pro lidská práva vyvinul ve své bohaté judikatuře autonomní a širokou definici vlastnického práva a pro případné zásahy užívá pětistupňový test proporcionality. Nejdříve zkoumá, zda jde o vlastnictví ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1, zda jde o zásah do pokojného užívání majetku, zda jde o zásah na zákonném podkladě, zda zásah sledoval veřejný zájem a zda se jednalo o spravedlivou rovnováhu mezi sledovaným veřejným zájmem a zásahem do zaručeného práva, sleduje se zejména proporčnost zásahu. Test proporcionality zásahu v oblasti územního plánování Evropský soud aplikoval v mnoha svých judikátech, např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Pine Valley Developments Ltd a další proti Irsku ze dne 29. listopadu 1991, dostupný v databázi HUDOC (blíže k principu proporcionality a konfliktu s vlastnickým právem ve věcech územního plánování viz: Ploeger, Hendrik, Groetelaers, Daniëlle A. a van der Veen, Menno: Planning and the Fundamental Right to Property (Územní plánování a právo na majetek, článek je online dostupný zde: http://aesop2005.scix.net/data/papers/att/394.fullTextPrint.pdf .“

Dojde-li k zásahu do ústavně zaručeného práva či ke kolizi dvou ústavně zaručených práv, je namístě přistoupit k testu proporcionality. Zde stojí proti sobě veřejný zájem obce na rozvoji sportovní činnosti, zatímco na straně druhé stojí soukromé vlastnické právo navrhovatelů dle článku 11 Listiny základních práv a svobod, resp. článku 1 Protokolu č. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Test proporcionality, který dlouhodobě užívá český Ústavní soud, stojí na třech pilířích. Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zda institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). Druhým kritériem poměřování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti, spočívající v porovnávání legislativního prostředku, omezujícího základní právo, resp. svobodu, s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou soupeřících zájmů či základních práv.

K principu proporcionality v pátém kroku algoritmu se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. července 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS, které na tuto věc přímo dopadá a jímž je soud při rozhodování vázán, konkrétně pak výroky IV. a V.: „*IV. Podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu). V. Za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady.* Rozšířený senát také v odůvodnění výše citovaného usnesení upřesnil, že pokud jde o „*zásahy, jejichž citelnost přesahuje míru, kterou je vlastník bez větších obtíží a bez významnějšího dotčení podstaty jeho vlastnického práva schopen snášet, nastupuje ústavní povinnost veřejné moci zajistit dotčenému vlastníku adekvátní náhradu (čl. 11 odst. 4 LZPS), a to z veřejných prostředků nebo z prostředků toho, v jehož prospěch je zásah do vlastnictví proveden.*

Soud je toho názoru, že v posuzovaném případě u pozemku p. č. 604 nebyl splněn test proporcionality. Jak bylo výše řečeno, zásadními kritérii testu proporcionality jsou nezbytnost zásahu, legitimnost cílů, které jej ospravedlňují, zásada minimalizace zásahu ve spojení se zásadou subsidiarity, vyloučení libovůle a diskriminace. Obec Sokolnice v rozhodnutí o námitce navrhovatelů především uvedla, *že předmětná plocha nenavazuje pouze na stávající zástavbu, ale také na plochu, jež je v současné době využívána pro sport a rekreaci (především pozemek 619/1), což je základním předpokladem pro změnu využití dotčené plochy. Návrhem se nevytváří zcela specifická či samostatná plocha pro sport a rekreaci, ale navazuje se na stávající stav. Nelze proto přisvědčit námitce navrhovatelů, že by návrh územního plánu v této části nelegitimně nebo dokonce svévolně zasahoval do práv vlastníků. Je třeba totiž poukázat na zájem na rozvoj sportu v obci, když rozšíření plochy pro sport a rekreaci je jednoznačně ve veřejném zájmu natolik významným, že odůvodňuje změnu využití plochy. Právě prostorová a funkční blízkost návrhové a stávající plochy jednoznačně svědčí efektivnosti a účelnosti této plochy pro rekreaci a sport.* Změnou funkční plochy pozemku z pozemku určeného pro stavbu objektu pro bydlení na plochu pro rekreaci a sport Rs došlo k podstatnému omezení vlastnického práva navrhovatelů, tj. vyloučení možnosti realizovat stavbu rodinného domu a podstatné snížení ceny pozemku. Dle napadeného územního plánu je totiž přípustné jako hlavní využití: *otevřená sportoviště se zázemím (šatny, klubovna, občerstvení),* přípustné využití: *stavby technické infrastruktury, účelové a pěší komunikace, sídelní zeleň,* a nepřípustné využití: *veškeré činnosti a stavby, které narušují prostředí nebo takové důsledky vyvolávají druhotně, jakákoli výstavba kromě výše uvedené.* Zásadní omezení vlastnického práva navrhovatelů tedy sleduje veřejný zájem obce na rozvoji sportovní činnosti. Lze však stěží předpokládat, že takové omezení vlastnické práva, aniž by došlo ke změně vlastnického práva k pozemku, umožní rozvoj sportovní činnosti v obci. Odpůrce dle toho, jak se vypořádal s námitkami navrhovatelů, zamýšlel rozšířit i stávající sportoviště, tj. realizovat stavbu na pozemku vlastníků. Nezbytným předpokladem k plánované stavbě veřejně přístupného sportoviště (hřiště) určeného pro sportování širokého okruhu osob na

pozemku navrhovatelů je jejich souhlas. S ohledem na skutečnost, že žalobci s takovým využitím svého pozemku nesouhlasili, nelze jejich souhlas očekávat. Není reálná ani varianta, že by navrhovatelé sami na svém pozemku zbudovali veřejně přístupné sportoviště. V posuzovaném případě nelze ani předpokládat, že by na předmětný pozemek umožnili přístup veřejnosti, což je podmínkou k využití jejich pozemku jako veřejně přístupného sportoviště. Vhodnějším řešením se proto jeví jednodušší k rozvoji sportovních činností obce využít její pozemek případně pozemek jiné veřejnoprávní korporace, kde lze poskytnutí souhlasu se stavbou či takovým využitím pozemku presumovat. Neobstojí tedy kritérium potřebnosti, zásada minimalizace a subsidiarity, neboť plochu pro rozvoj sportovních aktivit bylo možné umístit na jiném pozemku či pozemcích, a to nejlépe ve vlastnictví obce, případně jiné veřejnoprávní korporace. V posuzovaném případě měl případně odpůrce k takovému řešení přistoupit, a to i přes proklamovanou vyšší finanční náročnost. Soud přihlédl i k tomu, že pozemek navrhovatelů je umístěn v oblasti, kde jsou další plochy zastavěny či určeny k zastavění. V této souvislosti považuje soud za vhodné zmínit i to, že navrhovatelé skutečně chtěli na pozemku realizovat stavbu rodinného domu (viz jejich ohlášení stavby doručení stavebnímu řadu dne 29. 10. 2012). Dle názoru soudu tedy v posuzovaném případě neobstojí podstatné omezení vlastnického práva (právo chráněno dle čl. 11 odst. 4 LZPS) navrhovatelů z důvodu zájmu odpůrce na rozvoji sportovních aktivit pro veřejnost na svém území. Nelze je opřít ani o to, že jejich pozemek určený původně ke stavbě bydlení navazuje na stávající plochu pro rekreaci a sport.

Soud nezpochybňuje, že v rámci územního plánování je v rámci územního plánování pouhý dohlížitel a plní svou přirozenou roli ochránce práv a svobod jednotlivce či politického společenství před excesivním vybočením ze zákonných a ústavních mantinelů. Úkolem soudu není určovat, jakým způsobem má být určité území využito a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémy. V realitě územního plánování je nutno počítat se značnou variabilitou možných řešení a je v kompetenci příslušných správních orgánů, aby citlivě vážily zájmy veřejné a zájmy soukromé, a to zejména s ohledem na specifické historické, ekonomické, demografické a geografické podmínky dané obce. V procesu územní regulace je třeba vyvažovat předpoklady pro udržitelný rozvoj území, spočívající v rovnovážném vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, jakož i ekonomický rozvoj a soudržnost místní komunity. Jakkoliv územní plán nelze chápat jako zakonzervování dnešních podmínek na věčné časy, je třeba počítat s tím, že územní regulace s sebou nese zásadní důsledky pro život obce a volba zbrklého developerského boomu nebo naopak zpátečnického skanzenu může ovlivnit několik dalších generací obyvatel (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42). Dle názoru soudu právě v případě změny funkční plochy pozemku p. č. 604 odpůrce výrazným způsobem z důvodů zmíněných výše vybočil z mezí územního plánování, v důsledku čehož byli navrhovatelé diskriminováni na svém vlastnickém právu, neboť nemohli na předmětném pozemku postavit RD a poklesla jim i cena pozemku. Soud tedy naznal, že v případě pozemku navrhovatelů p. č. 604 je na místě, aby postup odpůrce korigoval.

IV.b) Nedůvodnost návrhu u pozemku parc. č. 603 a 611/1

Je třeba zdůraznit, že od 1. 1. 2012 došlo k změně soudního řádu správního mimo jiné ve vztahu k procesní úpravě řízení o návrhu na zrušení OOP (viz zákon č. 303/2011 Sb.).

V důsledku této novely jsou správní soudy vázány rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s.ř.s.)Výše zmíněný algoritmus proto již není plně a bez dalšího využitelný (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2013, čj. 2 Aos 1/2013 - 138, část IV.2.b). Z úřední povinnosti je soud povinen přihlédnout pouze k nedostatku pravomoci vydat OOP a k překročení působnosti (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, bod 28). Ve zbývající části byl krajský soud vázán rozsahem a důvody návrhu podaného a byl oprávněn přihlédnout při posouzení důvodnosti k námitkám v předcházejícím řízení. Při přezkumu OOP z hlediska jeho proporcionality není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace (srov. rozsudek č. j. 6 Ao 5/2011 - 43).

Jde-li o pozemek navrhovatele ad a) p. č. 611/1, k němu neuplatnil v procesu pořizování územního plánu navrhovatel námitky a navíc i dle předcházejícího územního plánu byl zařazen do plochy místní komunikace, účelové cesty. I v napadeném územním plánu je zařazen do plochy místní komunikace a také plochy veřejných prostranství s hlavním využitím: veřejné prostory přístupná veřejnosti bez omezení - plochy návsí, ulic, komunikace, zpevněné plochy, veřejná zeleň, uliční mobilář, přípustné využití technická infrastruktura, parkovací a odstavná stání a menší dětská hřiště. Soud je vázán důvody návrhu a u pozemku p. č. 611/1 nelze vyjít z argumentace navrhovatelů, že ke zkrácení na vlastnickém právu dochází v důsledku vyloučení možnosti stavby rodinného domu a snížení ceny pozemku, který již dle nového územního plánu není určen k zastavění, neboť tento pozemek nebyl k takovému účelu určen ani předcházejícím územním plánem. V procesu územního plánování navrhovatel neuplatnil konkrétní námitky a při vázanosti soudu důvodu návrhu, týkající se vyloučení možnosti stavby rodinného domu a z toho plynoucí snížení ceny pozemku, nelze takto uplatněné důvody na pozemek vztáhnout. Není ani zřejmé, jak byl navrhovatel zkrácen, neboť způsob využití pozemku je obdobný i dle napadeného územního plánu. Soudu proto nezbylo, než návrh v části vztahující se k pozemku p. č. 611/1 zamítnout.

Jde-li o pozemek navrhovatelů p. č. 603, byl dle předcházejícího územního plánu zařazen do plochy výrobních aktivit a navíc se nachází v záplavovém území. V této ploše bylo nepřípustné i bydlení. V námitkách v procesu územního plánování se navrhovatelé dovolávali zachování dosavadního způsobu funkčního využití s tím, že oba pozemky p. č. 603 i 604 jsou vedeny jako stavební. To však neodpovídá předcházejícímu územnímu plánu. Stejnou argumentaci použili navrhovatelé i v návrhu. Soud je vázán důvody návrhu a nepřísluší mu a za navrhovatele domýšlet, z jakého důvodu jsou zkráceni OOP na svých právech změnou funkčního využití plochy z výrobních aktivit na plochu Rs (plocha pro otevřená sportoviště, plocha rekreace se zázemím). Soud zde odkazuje např. na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 456/09, kde je mj. uvedeno, že „n*avzdory nevázanosti právními důvody nelze pominout, že přirozeným prvkem řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. - vzhledem k celkové konstrukci jeho úpravy, reflektující typovou skutkovou základnu návrhu a přítomnost logicky silného individuálního (soukromého) zájmu navrhovatele - je procesní aktivita primárně samotného navrhovatele, které odpovídá, že i jemu je namístě přiměřeně připínat soudnímu řízení*

tradiční povinnost tvrzení, případně i důkazní. Navrhovatelovým tvrzením o porušení jeho konkrétního práva a o relevantních skutkových okolnostech se tak zásadně vymezuje předmět řízení, a nelze naopak na soud klást požadavek vlastního (dalšího, jen jím iniciovaného) úsilí ke zjištění (vyhledání, resp. vyšetření), zda jsou zde práva jiná, jež mohou být opatřením obecné povahy dotčena, a na jakém skutkovém základě tak tomu může být". Jinými slovy bylo na navrhovatelích, aby již v rámci procesu územního plánování uplatnili námitku týkající se skutečné změny funkčního využití plochy. Na odpůrci by pak bylo provedení vážení veřejných zájmů na straně jedné s ochranou vlastnictví na straně druhé. Pokud by následně navrhovatelé v důvodech svého návrhu na zrušení OOP argumentovali, jak byli v důsledku změny funkčního využití plochy z výrobních aktivit na plochu Rs zkráceni na svém vlastnickém právu, mohl by soud přistoupit k testu proporcionality. S ohledem na to, že navrhovatelé takto nepostupovali, nezbylo soudu, než jejich návrh i v části týkající se pozemku p. č. 603 zamítnout.

Soud závěrem k věci uvádí, že chápe snahu odpůrce o vyřešení vzniklé situace jednáním o směně pozemků mezi navrhovateli a odpůrcem. To však nemohlo mít vliv na posouzení věci samé, neboť soud nemá informaci, že by navrhovatelé již nebyli vlastníky předmětného pozemku a tudíž by se jich nedotýkalo omezení vlastnického práva. Soud souhlasí s žalovaným, že ust. § 43 odst. 1 stavebního zákona, jehož porušení bylo navrhovateli namítáno, obsahuje definici toho, co je předmětem územního plánu. Nestanoví přímo práva a povinnosti jednotlivým účastníkům územního řízení. Pro posouzení věci je však rozhodující, že OOP v části týkající se pozemku p. č. 603 nesplnilo test proporcionality. Příloha č. 6 bod 1 písm. a) vyhl. č. 500/2006 Sb., se pak vztahuje k zadání územního plánu, navrhovatelé přitom nebrojili procesu zadávání územního plánu. Ani to však nemělo na posouzení věci vliv.

V. Náhrada nákladů řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Soud vyšel z toho, že navrhovatelé se domáhali toho, aby OOP bylo zrušeno v části týkající se třech pozemků, a to p. č. 603, 604 a 611/1. Úspěšní však byli toliko v části týkající se pozemku p. č. 603. Soud jim proto každému přiznal 1/3 požadovaných nákladů. Právní zástupce učinil u každého z navrhovatelů dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby) obecně ve výši 3 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Šlo o společné úkony při zastupování 2 a více osob, a proto náleží právnímu zástupci za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % (§ 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.). V posuzovaném případě tedy činila sazba mimosmluvní odměny 2 480 Kč za úkon u každé osoby. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celkem by každému navrhovateli v případě plného úspěchu náležela náhrada nákladů spočívající ve dvou úkonech po 2 480 Kč za jeden úkon, částka k úhradě hotových výdajů za 2 úkony, tj. 600 Kč, vše zvýšené o DPH a k tomu ještě zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Každý

z navrhovatelů však byl úspěšný toliko ve třetině toho, co požadoval, a proto mu náleží toliko třetina nákladů, tj. částka 3 909,20 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. 9. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu